

ERIN STERLING

FOSTUL
MEU

ȘI ALTE

BLEȘTEME

*Traducere din limba engleză
de Adrian Deliu*

Librex Publishing,
2024

*Pentru
Sandra Brown,
Jude Deveraux,
Julie Garwood,
Judith McNaught
și Amanda Quick,
scriitorii care m-au inspirat
să devin romancieră
când aveam 12 ani.
Mi-au trebuit treizeci de ani,
dar, în sfârșit, am ajuns!*

PROLOG

Niciodată să nu amesteci vrăjitoria cu vodca.

Vivi știa asta. Nu numai că mătușa Elaine i-o spusese de vreo mie de ori, dar sfatul era imprimat pe șervete de bucătărie și pe tricouri și, ca o ironie, pe Țoiurile din Ceva Periculos, magazinul ținut de mătușa Elaine în centrul orașului Graves Glen, din statul Georgia.

Probabil că era fraza cea mai apropiată de ideea de deviză a familiei Jones.

Totuși, cugetă Vivi, scufundându-se mai adânc în cadă și sorbind încă o gură din amestecul de vodcă și suc de merișoare pe care i-l preparase verișoara ei Gwyn, trebuie să existe și excepții pentru inimile frânte.

Iar pe-a ei și-o simțea, în prezent, cu desăvârșire frântă. Poate chiar făcută cioburi. Mici fragmente de inimă, zornăindu-i prin piept, totul din cauză că se lăsase absorbită de un accent simpatic și de o pereche de ochi foarte albaștri.

Smiorcăindu-se, își flutură din nou degetele, umplând aerul cu mirosul coloniei lui Rhys, ceva citric și condimentat pe care nu reușise niciodată să-l identifice precis, dar i se imprimase în creier suficient de limpede încât să-l poată invoca pur și simplu prin magia ei.

Până și acum, cufundată în cada cu picioare a lui Gwyn,

putea să-și aducă aminte cum i se învârtea capul din cauza acelui parfum, când își îngropa fața în pieptul lui, sau cât de caldă îi era pielea.

— Vivi, termină! strigă Gwyn, din dormitor. Mă doare capul!

Vivi se prelinse și mai adânc în apă, lăsând-o să împroaște dincolo de marginile căzii, fiind cât pe ce să stingă una dintre lumânările pe care le plasase în jur.

Încă una dintre lecțiile mătușii Elaine: cel mai bun leac pentru orice constă în lumânări și o baie. Deși Vivi pusese în apă rozmarin din belșug și mai mulți pumni de sare roz, deși aprinsese cam toate lumânările pe care le avea Gwyn, tot nu se simțea mai bine.

Cu toate că vodca o ajuta, recunosc, aplecându-se să mai soarbă prin paiul de un nebunesc mov aprins.

— Lasă-mă să trăiesc! strigă, ca răspuns, după ce goli paharul, iar Gwyn își vârî capul pe după ușă, cu părul roz fluturându-i pe umeri.

— Draga mea, te ador, dar ai fost cu ăla timp de trei luni.

— Și ne-am despărțit de nouă ore, răspunse Vivi, fără să mai adauge că, de fapt, erau nouă ore și treizeci și șase de minute, aproape treizeci și șapte. Mai am cel puțin cincisprezece ore până să nu mai stau îmbufnată. Așa scrie la carte, preciză ea.

Gwyn își dădu ochii peste cap.

— De-aia ți-am și zis să nu te cuplezi cu Băieți Vrăjitori, replică ea. Mai ales cu Băieți Vrăjitori Penhallow. Chiar dacă jigodiile astea au întemeiat orașul, tot Băieți Vrăjitori afurisiți sunt.

— Băieți Vrăjitori afurisiți, o aprobă Vivi, privindu-și cu tristețe paharul gol, în timp ce Gwyn dispărea înapoi, în dormitor.

Vivi era mult mai nouă decât Gwyn în toată povestea asta cu vrăjitoria. În timp ce verișoara ei crescuse cu mătușa Elaine, o ferventă practicantă a vrăjitoriei, mama lui Vivi, sora lui Elaine, își ținuse puterile vrăjitoarești sub preș. Abia după ce ea murise, iar Vivi se mutase cu Elaine și cu Gwyn, începuse să dea frâu liber acestei laturi a ei.

Ceea ce însemna că nu știuse de Băieții Vrăjitori și că, să-l cunoască pe unul dintre ei la Sărbătoarea Solstițiului, într-o noapte caldă de vară, putea însemna și cel mai bun, dar și cel mai rău lucru care i se întâmplase vreodată.

Ridicând mâna, Vivi își bățai degetele și, după câteva clipe, o imagine cețoasă, tremurătoare, se înalță deasupra apei.

Fața era frumoasă, cu o structură osoasă numai bună, păr închis la culoare, ochi sclipitori și un zâmbet ștrengăresc.

Vivi se încruntă la ea, apoi își flutură din nou mâna, trimițând un miniatural tsunami pe care-l făcu să se spargă, chipul dispărând într-o ploaie de scânteii.

Ar fi fost frumos să-i fi putut șterge la fel de ușor și amintirea, dar până și în starea ei de tristețe și de îmbibare cu vodcă, Vivi știa bine că nu e cazul să-și facă de cap cu genul acela de magie. Iar câteva dintre frânturile inimii ei nu voiau să uite ultimele trei luni. Voiau să păstreze amintirea acelei nopți în care se cunoscuseră, a felului muzical în care-i pronunța el numele, totdeauna *Vivienne*, niciodată Vivi, a felului în care o întrebase, în acea primă noapte: *Pot să te sărut?*, iar ea replicase: *Acum?* și el zâmbise, cu zâmbetul acela leneș, și zisese: *Acum ar fi preferabil, dar sunt deschis către orice posibilități permite programul tău, și cum ar fi putut o femeie să reziste la așa ceva? Mai ales una de 19 ani, la prima ei Sărbătoare a Solstițiului? Mai ales când bărbatul care rostea aceste cuvinte era înalt și ridicol de chipeș, pe deasupra și galez?*

Fusesse ilegal, fusesse ceea ce fusesse, iar ea avea să depună un soi de plângere la Consiliul Vrăjitoarelor, de îndată ce...

— Vivi! urlă Gwyn, din dormitor. Faci lumina să pâlpâie! Hopa.

Ridicându-se în șezut, Vivi scoase dopul căzii lui Gwyn, sperând că o parte din nefericirea ei se va scurge odată cu vârtejul apei.

Păși cu grijă pe deasupra lumânărilor și luă din cuierul fixat pe perete halatul pe care i-l împrumutase Gwyn, simțindu-se un pic mai bine când își strânse cordonul din mătase neagră în jurul taliei. De-asta și venise în căsuța din pădure a lui Elaine și Gwyn, sus pe munte, deasupra orașului Graves Glen, în loc să se întoarcă în camera ei de cămin de la facultate. Aici, sus, în acest mic spațiu plăcut, cu lumânările și motanul, cu fiecare încăpere mirosind a fum de lemne și ierburi, Vivi se simțea acasă.

Poate că ea și Gwyn și-ar putea face măști faciale sau altceva. Ar mai bea un pahar sau cinci. Ar asculta-o pe Taylor Swift.

Sau, rectifică Vivi în timp ce ieșea din baie, văzând că Gwyn turna un cerc de sare pe podea, puteau să facă... ce-o mai fi și aia.

— Ce faci? întrebă, fluturând o mână spre baie. Într-o secundă, paharul ei apăru plutind prin aer, cu paiul nebunesc tresăltând, iar Vivi îl prinse și se îndreptă spre biroul lui Gwyn, ca să-și mai toarne de băut.

— Îl blestemăm pe nemernicul ăsta, zise Gwyn, zâmbind.

— Nu era un nemernic, protestă Vivi, rozând capătul paiului și studiind cercul. Cel puțin, la început. Și, sinceră să fiu, eu am pus capăt legăturii, nu el.

Gwyn pufni și începu să-și strângă părul într-o coadă de cal.